

Valmez 2014

pátek

A tenhle znáte? Sejde se feťák, Himmler, afroameričan, ženská a chlap bez názoru na pustém ostrově a mají se domluvit, jak se dostanou na pevninu. Že neznáte? Nevadí, třeba vzápětí pochopíte. Anebo taky ne.

Nechme předbíhacích kliše a jedme chronologicky. Meček spěchal z práce, aby se mohl připojit v Opavě k Jiříbovi a Jiříkovi do auta. Představa zdlouhavého trmácení osobáčkem skrze hornaté Valašsko okořeněné hodinovým čekáním v Hranici na Moravě jej nenadchovávala. Kdyby aspoň v tamní nádražce nesrali do piva! Kde jsou ty časy, kdy jsme se sešli pěkně před loutkáčem a nechali se pohodlně dopravit panem Vavřincem, erárním taxikářem Střediska volného času... Nyní jeden přisedává v Ostravě, dva jedou z Vysočiny, jeden uhání z Brna a někdo dokonce až z jižanského Znojma.

„Kde ku*va jste! Magda píše, že zámeček se zavírá. Klíče od pokoje jste měli vyzvednout v pět,“ přichází náhle znepokojená sms od Melmena. Cože? V pět? Klíče? Tvarohový dezert? Jiří dlouze telefonuje a kutí.

„Tak Melmen že prý jsme tam měli být na pět. Mečku, tys mu potvrdoval, že tam budeme v pět?“

„Já? No byli jsme přece domluveni, že po páté se jede z Opavy ne? Já s ním už týden nekomunikoval. Jiříbe, tobě Melmen psal?“

„No jakýsi mail před týdnem psal. Ale tam bylo, že od pěti se můžeme ubytovávat ne? Nebo ne? Já nevím. On psal těch mailů víc,“ dumáme nad organizační nesrovnalostí a matně vzpomínáme, komu, kdy a zda vůbec Melmen psal.

Představili jsme si zamčený potemnělý zámeček Žerotínů, kde má sice probíhat několik divadelních představení, seminář a afterparty, ale z nějakého důvodu zde dnes dávají gekoni dobrou noc. Ujistili jsme se, že v případě potíží s ubytováním se narveme na noc do auta.

V 18:30 (herecká akademická devadesátiminutovka) jsme zaparkovali za zámkem a Meček šel odlovit nanokešku velikosti zduřelého rybízu, která se nacházela –SPOILER- pod lavičkou. Zámeček svítil do temného večera. Uvnitř nás poslali do infocentra poblíž.

„No výborně, už jste tu. Tak to můžu zamknout a jít domů.“

Slíbili jsme slečně panáka a poděkovali za neskonalou nebeskou ochotu. V zámku samozřejmě šlapalo vše podle plánu. Ubytovali jsme se v pětilůžkovém pokoji. Jiří zkoumá koupelnu, kde místo WC trůní podivný bidet. Zamyšleně a s tázavou opatrností do něj močí, aby zjistil, zda skutečně slouží k vykonání potřeby, anebo nám za chvíli někdo zaklepe na dveře. Asi dobrý.

Letošní ročník byl o něco represivnější, než loni. Krom přísnějších pravidel parkování se organizátoři více zaměřovali na jídlo a pití v hledišti (což chápu, opona zamazaná bramborovým salátem není dobrá vizitka). Takže Meček, řítící se na představení s pivem a párkem s hořčicí byl výhružným dupáním jakési paní zaplašen zpět na schodiště, kde gastronomickou perlu dohlтал.

První představení brněnského **Amadis** absolvovali jen Jiří a Dušan. Meček s Jiříbem čekali marně asi 15 minut na příběh, který se nedostavil (byť herecké výkony byly kvalitní). Příběh doběhl na jeviště asi minutu poté, co se oba zklamaní diváci odebrali do baru. Jiříb se z hluboka napil svého dnes prvního piva, když tu telefon. Václav.

„Ty, Jiříbe, odvezl bys nás z nádraží? Nepils ještě, že?“

Po skončení představení se jdeme někam najíst a snad možná procvičit text (uvidíme). Rozebíráme možnosti postupu: „Mečku, víš, proč vyhraje letos Láhor?“

„No, schválně, proč?“

„Protože tady je.“

Zunkáme v naší oblíbené lidovité hospůdce. Doráží Vajíci, Máje a Melmeni. Václav již může bez obav z vnitřní hniloby (dekadentní pózu již máme za sebou) sát neomezeně piva i rvát do sebe kořeněné pizzy, takže se neupejpa. Diskurz záhy sklouzává k pokleslým hemzům. Syndrom třetího dne se dostavuje již první večer. Melmen, Jiříb a Mája odpadají a zbytek se občerstvuje již jen decentně. Poslední zastávkou byl bar Snoza. Myslíte, že název je přesmyčka odkazující na kvalitu jídla?

Před vchodem do zámku se válí dvě opilé šestnáctky a nabízejí nám loka z lahváče. Zjišťujeme, že jde o kopřivnické gymnazistky, které převzaly štafetu tradice. Kde jsou časy Chlupatých, kterých se Meček v minulosti ptal, jaké to je být ročník 1993 a zda na kopřivnickém gymplu neshánění češtináře. Chlupaté už dávno studují kdesi na univerzitě (ne-li kojí děti) a tady ty mladší ještě nemáme úplně osahané (third-day syndrom, no jo, však už jdeme spát!).

sobota

Půl osmé! Do háje, Jiří! Rychle, rychle! Vstávat a sát! Než vystřízlivíme! Hobluj!

Meček vyhlédl do prosluněného rána a nemohl odolat. Po bohatých zkušenostech víme, že pokud začneme čajem a croissantem, přelijeme se do bahnitě kocoviny, jež nás bude kousat až do večera. Snídaně v mléčném baru tomu moc nepomáhá. Začali jsme tedy aktivně hledat nonstopku. A hle! Pivnice Šotek! Otevřeno od 6:15. No né?

Nahlédneme dovnitř a otevře se nám hrabalovský svět místních alkoholíčků se svou ranní vodkou a pivem. Zatímco Jiří bojuje se střevy, Meček se dvěma pivy opět nahodí do fermentovité opojnosti. Ach! Ach! Jak ty lechtivé paprsky slunce drbou za ouškem, juchů!

Scházíme se se zbytkem DVS a sedáme na náměstí.

„Můžeme si popovídat?“ zastavuje se u nás manželský pár se štosem brožur.

„No jasně, určitě, pojd'te, přisedněte si!“ zahlaholí opile Meček, napije se tramínu a poplácá dlaní volný kus lavičky.

„Ne, my postojíme. Hmm.... Myslíte si, že tady to všechno kolem je dílem náhody?“

Chvíli si povídáme o jediné správné pravdě a zjišťujeme, že Jehova nechal lidstvo vzájemně se pozabíjet ve dvou válkách a holocaustu, aby jim dokázal, že si sami neumí vládnout a jedinou alternativou je tudíž teokratická diktatura (tedy Boží království vlastně). Protože když lidé odmítají Jehovu, to pak může skončit anarchií. Meček se usmál, pokýval hlavou a narval klerikům do ruky nové Zdola. Což ostatně dělá pokaždé, když vidí Jehovisty. Pár poděkoval a šel agitovat dál.

Využíváme možnosti zkoušet v divadelním sále a před dvanáctou polední už jedeme generálku. S oddechnutím jsme se ujistili, že vše je ve svých kolejnicích. Neumíme text.

A pak to přichází, sál se začne plnit. Klavír rozechvěje oponu a my jdeme na to. Letos žádné přeřeky ani přeskakování stran ve scénáři. Super! Vypitá piva odvádějí svůj kus práce. Vzhledem k tristním zkouškám jsme odvedli maximální výkon, alespoň co se hereckého výkonu týče. Ale o tom později.

Dohráno, uklizeno, jde se festivalovat! Nejdřív ale nějaký pořádný oběd Znosa! Někteří se drží vegetariánské etiky, někteří do sebe bez skrupulí cpou mrtvolu.

„Já si dám ten krvavý hovězí steak.“

„Ten malý nebo velký?“

„No zkuste ten velký.“

Spěšně se přesouváme do M-klubu na **Postbluespunk**. Jde o zajímavý projekt na způsob One man show, který se setkává s velkým diváckým ohlasem. Slovní humor je propojen s hudební produkcí a diváci brečí smíchy. Následuje náš oblíbený **Tom a Jeff** se svou cimrmanovsko-seminářovou taškařicí. Příběh stand-up komika popisuje konflikt dvou umělců, kteří se neshodnou v režijním pojetí. Do toho všeho vstupuje postava manažerky-chleborádkyně, která tvoří zajímavou třetí plochu. Pak však následuje jakési hluché místo, a to nás uspalo. Když jsme se probudili, příběh končil seminářem rozebírající moderní smajlíkovou komunikaci mladých. Hoši jako tradičně nezklamali a hlediště se bavilo.

A šupky zase do sklepa na **Láhor**. V úvodu nás pobavila pravděpodobná mystifikace, kdy herci jakoby nemohli zapojit techniku, proto uvaděčka natahovala prolog improvizací. Už už jsme si představovali vyhlásování – „Láhor nemohl kvůli technickým potížím vystoupit, ale my je viděli už loni, takže letos opět postupují!“ – ale nakonec se technika rozjela. Hra byla velice zajímavá. Táborový vedoucí objímá při noční hře čtrnáctiletou postiženou dívku, nicméně jsou přistiženi postiženým synem starosty města, který má přijet na tábor druhý den s televizním štábem. Jak ho umlčet? Říct vše starostovi hned po jeho příjezdu? Anebo věc tutlat? Kdo za to může? Dostaneme granty? A co na to televize? Konec byl pojat velmi originálně. Ale neprozradíme, podívejte se sami!

Láhore, byls vynikající! Letošní postup máš zasloužený.

Následuje zlatý hřeb večera, stand-up komik (dneska zřejmě nějaký fetiš) Caveman, jehož komika je založena na rozebírání rozdílů mezi muži a ženami. Téma funguje a lidé se baví. Meček však dostává mylnou informaci, že představení trvá maximálně hodinu a po osmdesáti minutách již nezvládá držet moč a dere se přes narvaný sál na toaletu.

Tak a hurá na vyhlásování. No, upřímně řečeno, nějaké oslavné ódy jsme nečekali. Předseda poroty se v Oponce hlásí k punku (dnes žel voličské jádro ultrakonzervativců) a další z porotců píše do provládního magazínu Reflex. Bylo to však ještě horší. Celé vyhlásování se navíc táhlo v dosti stresové atmosféře na způsob „Hele-fakt-rychle-ale, jsme ve skluzu, Dividlo, je tu? Není, jedem dále. Pepa tu je? Není, tak šup na Toma a Jeffa, ale fakt stručně, není čas“.

Hodnocení naší hry bylo dosti podivné. Pokud se nepletu, beseda s herci má být o věcném rozebrání jejich hry. Porotci však absolutně nezvládli svou roli a – což nás mrzí dvojnásob – zcela zapomněli na určitou elementární profesionalitu. Zřejmě jsme zasáhli citlivé místo českého divadla, takže sprška výčitek měla víceméně ideologický charakter. Simona Petřů, které dali hlavní slovo, nás neustále obviňovala z jakési stranickosti. Je vidět, že strach z angažovaného umění je v hlavách mladé kulturfront stále hluboce zažrán. Hrajeme politické divadlo, tudíž jsme pro ně dramatickým ekvivalentem Rudé záře nad Kladnem. Tečka.

Bylo nám pěkně po bolševicku vysvětleno, že máme být vděční establishmentu za to, že jsme vůbec mohli studovat (před listopadem bychom za tohle fásli dvacet let v uranových dolech, žejo), bylo nám vynadáno, že jsme propagandističtí a neobjektivní (to je porušení nějakého výchozího divadelního pravidla?) a vůbec procesům v EU nerozumíme. Vždyť my si pleteme Unii s eurozónou!, psala den poté Tereza Volfová v Oponce, aniž by se zaměřila na hru samotnou. Ona tomu totiž rozumí, protože Evropskou unii studuje na vysoké škole (jestli jde o KPES v Olomouci, pak chápu). Simona Petřů pro změnu sice neví, kdo je autorem textu, ale měl by si jej přečíst nějaký ekonom. Podíval jsem se na autora textu, který pendluje mezi Prahou a Bruslem častěji, než americké zbraně do Tel Avivu a uvědomil si, že tohle možná ani nestojí za komentář.

„No, však já si s vámi rád popovídám neformálně po besedě, v pohodě,“ řekl předseda poroty a obrátil zraky na Simonu Petřů:

„Já ne.“

Na pokoji se rozběhla vášnivá debata, kde udělali soudruzi herci chybu. Zatímco Melmen s Dušanem navrhovali pozvat Simonu Petřů na kávu a sušenky a v poklidu polemizovat s jejím hodnocením (ano, žádná cenzura, vy agresori), zbytek nechtěl být zbytečně radikální a šel by na to jemněji. Vajík namítal, že musíme naše hry přizpůsobit lidu, který vyžaduje bezzubé čechrání kožíšků, zatímco Jiří oponoval, že ideologická rozhořčenost některých porotců je nejlepším důkazem úspěchu naší hry. Po několikrát zopakovaných prvních pěti slovech internacionály, dvou vypitých petkách bílého a hýkavého válení se po zemi se Melmen vyblil na koš a usnul, Dušan vytuhla v posteli a Vašek, Jiří a Meček se odebrali do M-ka zjistit možnosti dalšího družení. Lidí zůstalo jen velmi poskrovnu a porotci působili, že se chtějí opíjet v ústraní (zřejmě aby si naše představení zítra raději

nepamatovali). Vyzunkli jsme ještě pejvo s naším fandou a kritikem Petrem Horákem a odkulili se do postelí.

neděle

No klasika, jako vždy. Všichni dolámaní, nečesaní, hladoví, šupky do auta a co nejdřív domů, vana čeká. Nějaké pivo nepřipadá v úvahu, kde by teď bylo otevřeno, v neděli, v osm ráno... He? Tůdle, milý čtenáři! Bylo to přesně naopak.

Meček s Jiřím se odmagicovali do Šotka, aby počkali u příjemné ranní hry na ostatní. Už ve dveřích ale narazili na dav štamgastů, takže do malé hospůdky ani nemohli projít. Bude vůbec volný stůl? Tázali se sami sebe. Hele, vy dva, kam si to štrádujete! Sem si sednete, mezi nás! A Mařeno, přihraj sem dvě štamprle....

... Jiříb jde vyzvednout zbytek DVS z knajpy a oznámit jim, že už má nastartované auto. Naskytne se mu však velmi archetypální pohled. Jiří dopíjí čtvrté pivo a jakýsi místní řezník s vychlastaným hlasem si s ním přiřukává fernetem. Týpek hraje na akustiku Ramones, Meček pláče dojetím a okolosedící dědové pějí punk.

„No, tak já asi pojedu až dalším vlakem. Moment, musím vysvětlit své dívce, že mytí oken se zřejmě odloží,“ říká rozpačitě Meček místnímu punkerovi Peťovi, který si nechá svou kytaru polepit protivládními hesly.

„Já jsem hned věděl, že jste dobří lidé. A to i přesto, že sis tady včera stěžoval na špinavý krygl,“ dovídáme se od štamgasta, že jsme včera zaujali. Přichází malé Dušaně, které zrovna dorazilo z Bulharského výměnného pobytu. Bohužel si nás už moc nepamatuje, to víte, zamlada člověk pozná lidi, to si nelze uchovat v kebuli.

Jiříb bere část divadelníků do auta a následuje přesun do Opavy. Já, Vajík a Dušaňata ještě dopíjíme. Zjišťujeme, že řezník s vychlastaným hlasem sice zval na panáky, ale asi je pak nezaplatil. Navíc se kamsi ztratil lístek. Ujišťujeme servírku, že si svá piva pamatujeme. Co si však nepamatujeme je, že Vajíkův batoh se právě veze do Opavy, zatímco Václav by rád do Brna. Jiříb tedy musí vůz otočit zpět.

Ještěže je zítra pondělí. Pomalu se vytrousíme domů jako výtrusnicové kupky ze spodních listů kapradin. Sorry. Ale zůstat u Šotka s punkovými štamgasty, naše peněženky by tragicky zaplakaly. Navíc musíme do večera vystřízlivět, v pondělí se jde rubat! HDP nepočká☺